

РОЗДІЛ 1

П'ЮРІТІ, ШТАТ МЕН, 1972

В останній день свого життя офіцер поліції П'юріті Ренді Пеллетьє замовив чашку кави та чорничний мафін у кафе «Меріголд».

Він завжди замовляв їх після нічної зміни: винагорода за самотні години в патрульній машині, коли забезпечував спокій на вулицях та околицях містечка, захищаючи його від п'яних водіїв, гонорових туристів і час від часу — скажених енотів. Він, як завжди, сидів біля вікна за столиком у кутку, де міг насолоджуватися теплом ранкового сонця і стежити за життям на Головній вулиці. Хороший коп завжди має бути пильним, навіть поза службою. Важливо, щоб люди, які проходили повз кафе, могли бачити його у вікні — як він спостерігає за порядком. Видимість важлива для громади. Якщо виникнуть якісь проблеми, люди точно знають, де знайти місцевого правоохоронця: тут, за столиком біля вікна в «Меріголді».

— Підлити? — до столика підійшла офіціантка, тримаючи кавник над його чашкою.

— Звісно, Карло.

— Як минула ніч? — запитала вона, наливаючи фірмовий міцний чорний напій.

— Досить тихо.

Вона засміялася:

— Це добре!

— Ще б пак.

— Принести ще один мафін? Нова партія щойно з духовки.

Його талія, можливо, була не в захваті від цієї ідеї, але бурчання шлунка взяло гору, тож він не відмовився. Та й хто взагалі міг би відмовити Карлі, яка тримала містечко в курсі всіх плиток і постачала свіжу випічку? Поки офіціантка верталася на кухню, він розгорнув останній номер «Щотижневика П'юріті» і пробігся очима по заголовках на першій шпальті.

Кількість літніх бронювань побила рекорд.

На Оук-стріт помічено чорного ведмеда.

Дорожня аварія відправила двох до лікарні.

Він перегорнув сторінку до місцевих поліцейських новин на третій сторінці. Не те щоб йому це було потрібно — він і так уже знав майже всі деталі кожного порушення швидкості чи виклику 911 за останній тиждень.

Корі, Джеймс, Бостон, Массачусетс:

перевищення швидкості.

Сімпсон, Річард, П'юріті, Мен:

прострочена реєстрація.

Аллен, Джонатан, Огаста, Мен:

публічне сп'яніння.

Відеман, Скотт, Олбані, Нью-Йорк:

публічне сечовипускання.

Загалом, типовий липневий тиждень, коли половина людей у місті — туристи, які приїхали сюди на відпочинок, розкуті й часто напідпитку. Щоліта вони юрбою тікали з Массачусетсу,

Нью-Йорку та інших штатів до Мену, щоб врятуватися від спеки та смороду своїх міст. Робота Ренді полягала в тому, щоб не дати їм завдати шкоди собі чи іншим, а потім відправити їх додому з трохи легшими гаманцями.

Дзенькнув дверний дзвінок. Ренді підвів очі і побачив двох приїжджих, які зайшли в «Меріголд». Він одразу зрозумів, що це не місцеві, бо обидва були одягнені в чорні шкіряні куртки, хоча на вулиці понад двадцять градусів тепла. Чоловіки зупинилися в дверях і оглянули кафе, ніби оцінюючи обстановку. Помітивши Ренді, на мить завмерли.

Саме так, джентльмени. Поліцейський спостерігає.

— Столик для вас, хлопці? — запитала Карла. Вона могла назвати «хлопцем» навіть вісімдесятирічного дідуся і, якщо треба, не гребувала б дати йому запотилничка за погану поведінку.

— Гм, так, — нарешті сказав один із чоловіків.

Ренді спостерігав, як Карла провела їх до столика неподалік — досить близько, щоб він міг за ними спостерігати. Вони обидва взяли пластикові меню і вивчали вибір сніданку надто уважно, ніби намагаючись уникнути погляду Ренді. Ще одна деталь, яка змусила його спостерігати пильніше за цими двома. Він звик мати справу переважно з бешкетними підлітками та п'яними водіями, але знав, що великі неприємності іноді трапляються навіть у маленьких містечках, і йому подобалося думати, що він готовий впоратися з ними. Ренді навіть уявляв собі заголовок, що майорів на шпальтах «Щотижневика П'юріті»... ні, навіть у *Boston Globe*¹:

¹ Найбільша газета у Бостоні (штат Массачусетс), основний конкурент газети *Boston Herald*.

Поліцейський штату Мен самотужки затримав двох небезпечних злочинців.

Поліцейський не знав, чи озброєні ці люди, але бути готовим ніколи не завадить, тому він нахилився і тихо розстебнув кобуру. Приїжджі вивчали меню, яке складалося лише з однієї сторінки і не пропонувало нічого екзотичнішого за французькі тости та яечню. Ще одна підказка, що з цією парою щось не так.

Чоловік нижчого зросту раптом глянув на Ренді поверх свого меню. Це був лише швидкий погляд, але в ту ж мить їхні очі зустрілися. Затрималися на якусь мить одне на одному. Боковим зором Ренді побачив, як Карла повертається до їхнього столика з кавником у руці. Почув ревіння двигуна на Головній вулиці.

Ренді був настільки зосереджений на двох чоловіках, що не помітив, як за вікном проїхав білий фургон.

Він почув скрегіт шин, огидний звук металу, що вривається в метал, і повернувся до вікна. Побачив уламки скла, розкидані по вулиці, і — боже милий, це тіло?

— Боже мій! — вигукнула Карла, стискаючи кавник в руках і дивлячись у вікно.

Ренді схопився на ноги і вибіг з «Меріголд». Перше тіло лежало за кілька метрів від нього в калюжі крові, що розтікалася. Чоловік, хребет якого скручений так жакливо, що здавалося, ніби його розібрали й склали заново неправильно, а ноги вивернули. Через дорогу — ще одне тіло: жінка, її рожева блуза розірвана, одна повна грудь непристойно оголена на очах у всіх. Ренді відвів погляд від тіл і подивився вниз по вулиці, на звук автомобільного гудка. Третє тіло — ще одна

жінка, її грудна клітка майже повністю розплющена, а апельсини і яблука з її пакета розсипалися по дорозі.

У кінці кварталу стояв білий фургон, передня частина якого врізалася в бік припаркованого синього седана.

Світ навколо Ренді, здавалося, зупинився. Він пройшов повз переляканих пішоходів, які затуляли долонями роти, повз двох чоловіків у шкіряних куртках, які вийшли за ним із кафе і тепер стояли з роззявленими від жаху ротами. Крізь стоп-кадр кривавої бійні, крізь розбите скло і забризканий кров'ю тротуар, здавалося, рухався лише Ренді. Наблизившись до розбитих автомобілів, він побачив на білому фургоні напис *Tarkin Fine Carpentry*. Він знав цей фургон. Він знав водія. З двигуна піднімався чорний дим — жакливий передвісник ще більшої біди.

Через водійське вікно він побачив Сема Таркіна, що нахилився вперед, припавши обличчям до керма. Ренді смикнув дверцята. Він не побачив ні крові, ні явних травм, але Сем стогнав, його трясло.

Ренді простягнув руку через коліна Сема і відстебнув ремінь безпеки.

— Тобі треба вибиратися! — крикнув Ренді. — Семе? Семе!

Раптом голова Сема піднялася, і Ренді побачив чоловіка, схожого на Сема Таркіна, з темним волоссям Сема, з його кутастим обличчям, але очі... що було не так з його очима? Зіниці були розширені до чорних, бездонних проваль. Очі прибульця. Ні, ця спітніла, тремтяча істота скидалася на когось іншого. *Щось інше.*

Ренді подивився на чорний дим, що клубочився назовні. Він повинен був витягнути чоловіка звідти, негайно. Тож схопив Сема за руку і потягнув.

— Забирайся! — закричав Сем. — Геть від мене!

Він вчепився в Ренді нігтями, роздираючи плоть.

Обличчя палило, Ренді ухилився і відчув, як кров стікала по щоці. *Що за чортівня?* Розлючений, він потягнув Сема з фургона, і вони обоє впали на асфальт. Навіть тоді Сем продовжував битися і вириватися. У відчаї Ренді схопив Сема за горло обома руками й стиснув. Стиснув так сильно, що очі Сема полізли на лоба, а обличчя набуло жакливо синюшного кольору.

— Заспокойся! — крикнув Ренді. — Припини битися!

Він не відчув, як Сем потягнувся до кобури — тієї самої, яку він уже розстебнув. І раптом перед Ренді виникло дуло його власного пістолета.

— Не треба, — сказав він. — Семе, не треба.

Але на нього дивися не Сем Таркін.

І натиснув на курок не Сем Таркін.

РОЗДІЛ 2

МЕГГІ

НАШІ ДНІ

Це був ідеальний літній вечір: Меггі та її друзі зібрались за столом для пікніка, потягуючи мартіні та спостерігаючи за птахами. Крізь бінокль вони дивилися, як над її свіжоскошеним полем, наче блакитне конфеті, пікірували і кружляли ластівки. Друзі сміялися, розслаблені і беззбройні.

Хоча Меггі не була *повністю* впевнена в цій останній деталі. Вона просто припустила, що ніхто не відчув потреби прихопити сьогодні вогнепальну зброю, та й справді, навіщо? Вони всі були цілком здатні влаштувати хаос за допомогою лише уламка розбитого скла, і в цю мить усі тримали в руках тендітні келихи з мартіні, обговорюючи назву книги, яку вони обрали для свого книжкового клубу на цей місяць: «Ці геніальні птахи»¹. Її обрала Меггі, тож настала її черга вести сьогоднішню зустріч «Клубу Мартіні» — так вони називали свої приємні посиденьки за келихом. Бути господинею — необтяжливе завдання, адже їхня вечерея традиційно

¹ Книжка Дженніфер Акерман розкриває те, що пташиний інтелект може розповісти про наш власний розум, а також про світ, що змінюється.